

Arrest

nr. 91 478 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"Volgens uw verklaringen bent u een Jatt Waraich en Sjiit, afkomstig uit het dorp Rajoia, gelegen in het district Mandi Bahauddin (provincie Punjab). U bent in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit. U bent gehuwd met B. A. (...) die van dezelfde gemeenschap is als u en beoefende in Pakistan het beroep van landbouwer uit. In uw dorp wonen naast Soennieten tevens heel wat aanhangers van Ahle Hadith (Salafistische gemeenschap), waarmee uw geloofsgemeenschap in uw dorp reeds lang problemen kent. In juni 2006 verliet u een eerste keer Pakistan en ging u naar Griekenland. Uw vertrek uit Pakistan was toen ingegeven door economische motieven. Op 26 juni 2009 keerde u op vraag van uw vader naar Pakistan terug. Op 28 april 2010 begonnen de Sjiieten in uw dorp met de bouw van een eigen moskee. Op 30 april 2010 namen jullie twee mensen hiervoor in dienst, waardoor de eigenlijke bouw van de

moskee kon beginnen. De Ahle Hadith-gemeenschap in uw dorp was evenwel gekant tegen de bouw van deze moskee en op 30 april 2010 escaleerde de situatie. Mensen van Ahle Hadith kwamen langs en eisten dat de werken zouden stopgezet worden. Toen hierop niet werd ingegaan, begonnen beide partijen met bakstenen naar elkaar te gooien. U was op ogenblik aankopen gaan doen. Toen u kort daarop toekwam, was u getuige van het gevecht. U nam hieraan geen deel. Mohammad Sadik van de Ahle Hadith-gemeenschap geraakte hierbij gewond en werd overgebracht naar het hospitaal, waar hij aan zijn verwondingen overleed. Voor deze feiten werd door Mehdi, een familielid van Mohammad Sadik, een klacht tegen u, Mohammad Asif en Mohammad Irfan ingediend. Jullie werden verantwoordelijk geacht voor zijn overlijden. Een FIR (First Information Report) werd tegen jullie opgesteld. De volgende dag meldden u en uw neef Mohammad Asif zich hiervoor bij de politie. Mohammad Irfan daagde niet op. Jullie werden gearresteerd. Vier dagen werden jullie vastgehouden op het politiekantoor, waarna jullie naar de gevangenis van Mandi Bahauddin werden overgebracht. Daar verbleef u bijna 10 maanden. Op 4 februari 2011 werd u op borg vrijgelaten. U keerde terug naar huis. Op 15 mei 2011 werd uw woning aangevallen door 5 leden van de Ahle Hadith-gemeenschap van uw dorp, waaronder Mehdi, Ashraf en Shefi, drie familieleden Mohammad Sadik, die wraak wilden nemen voor zijn dood. Ze drongen jullie woning binnen en doodden uw moeder en uw neef Mohammad Asif. U was op dat ogenblik afwezig. De politie werd gecontacteerd en maakte een FIR op. Na dit incident werd in de maand juni uw voorwaardelijke invrijheidstelling opgeheven en werd een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. U leefde na deze gebeurtenis in mei 2011 ondergedoken bij familie in de regio en dit tot uw vertrek uit Pakistan. Op 2 november 2011 verliet u Pakistan. Over de weg reisde u via Iran en Turkije naar België. Op 22 december 2011 kwam u in België aan en de volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. U vreest bij terugkeer naar Pakistan de autoriteiten en de personen van de Ahle Hadith gemeenschap uit uw dorp waarmee u problemen kenden. Deze zouden nog verder wraak tegen u willen nemen. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en asielaanvraag."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten hebt uw eerder verblijf van 2006 tot 2009 en eerdere asielaanvraag in Griekenland ter sprake te brengen. Nochtans werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd of u ooit in een ander land reeds een asielaanvraag indiende en of u vóór 2 november 2011 ooit eerder Pakistan verliet (verklaring DVZ, vragen 17 en 35). U gaf deze fraude toe tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS, p. 1, 2 en 5). Als verklaring voor het niet eerder bekendmaken van deze feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf u aan dit u op de Dienst Vreemdelingenzaken was meegedeeld dat u heel kort moest zijn in uw verklaringen en geen details moest geven, alsook dat u de indruk had dat toen enkel naar uw recente reis van Pakistan naar België werd gepolst (CGVS, p. 5). Deze uitleg volstaat evenwel niet ter verantwoording van deze ernstige en intentionele misleiding van de Belgische autoriteiten, temeer daar de vraagstelling hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken helder en duidelijk was. Wanneer men asiel aanvraagt in een bepaald land mag redelijkerwijze verwacht worden dat de asielzoeker op zijn minst en ten allen tijde een waarheidsgetrouwe getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van de asielaanvraag. Aansluitend hierbij dient trouwens ook opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs neerlegde van dit door u beweerde verblijf in Griekenland én van uw beweerde terugkeer naar Pakistan in 2009. U verklaarde met uw toenmalig paspoort van Griekenland naar Pakistan te zijn teruggekeerd. Ofschoon u tevens stelde weliswaar nog steeds in het bezit te zijn van dit paspoort - dit zou zich, luidens uw verklaringen, bij u thuis in Pakistan bevinden - slaagde u er tot op heden niet in dit document voor te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal. Nochtans werd dit u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet gevraagd te doen (CGVS, p. 5). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legde daarnaast ook geen enkel bewijs van uw identiteit voor. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u in Pakistan over een identiteitskaart beschikt. Deze ligt thuis bij uw familie in Pakistan, waarmee u bovendien vanuit België contact onderhoudt (CGVS, p. 2 tem. 4). U kon niet afdoende verklaren waarom u dit document niet hebt kunnen neerleggen in de loop van uw asielprocedure. Uw asielaanvraag dateert reeds van 23 december 2011. U was dus ruimschoots in de mogelijkheid dit document of enig ander document ter staving van

uw identiteit naar België te laten overkomen. Hieruit volgt dat u het Commissariaat-generaal weigert zicht te geven op uw identiteit. Ook dit ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wat betreft het hoofdmotief voor uw vertrek uit Pakistan, die rechtstreeks verband houden met de door u aangehaalde gebeurtenissen in 2010 en 2011 met de Ahle Hadith gemeenschap in uw dorp, door een aantal vaststellingen tevens op fundamentele wijze ondermijnd wordt. Allereerst dient hier namelijk te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen, di. op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal én op de zetel van het Commissariaat-generaal, over deze gebeurtenissen deels niet stroken. Zo situeerde u het eerste ernstige incident met de Ahle Hadith-gemeenschap in uw dorp tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 30 april 2000, toen het tot een gevecht kwam waarbij Mohammad Sadik van de Ahle Hadith-gemeenschap om het leven kwam (CGVS, p. 6 en 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde u diezelfde gebeurtenis evenwel in maart 2010 (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gezien het belang hiervan voor uw asielaanvraag mag verwacht worden dat u dit steeds correct in de tijd kan situeren. Tevens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken na deze gebeurtenis eerst 12 dagen opgesloten te zijn in het politiekantoor van Parian Wali, terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde slechts vier dagen op dit politiekantoor vastgehouden te zijn (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1; CGVS, p. 7). Geconfronteerd met beide tegenstrijdigheden bleef u bij uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en ontkende u deze zaken als dusdanig aangehaald te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 12). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze opmerkelijke tegenstrijdigheden, temeer daar de verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde u in het Punjabi werden voorgelezen, waarna u ze voor akkoord heeft ondertekend. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u weinig overtuigende verklaringen aangaande uw verblijf en het verblijf van uw familieleden in uw dorp. Zo is het vooreerst verwonderlijk te noemen dat u na uw vrijlating uit de gevangenis naar uw dorp terugkeerde en daar tot de aanval op uw familie op 15 mei in uw eigen woning bleef wonen, temeer daar mensen uit uw dorp u voorheen waarschuwden voor uw tegenstanders en het feit dat zij hadden aangegeven wraak te willen nemen voor de persoon die door 'jullie' gedood werd (CGVS, p. 10). U gaf te kennen zich de ernst van de situatie toen onvoldoende gerealiseerd te hebben (CGVS, p. 10). In het licht van deze vaststelling is het des te opmerkelijker te noemen dat uw vader, uw echtgenote, uw twee broers en uw vier zussen nog steeds in uw dorp Rajoia verblijven, temeer daar u twee maanden geleden hier in België van uw vader vernam dat jullie belagers lieten verstaan nog verder bijkomend wraak tegen jullie te willen nemen (CGVS, p. 13). Voorts dient te worden vastgesteld dat u de dood van Muhammad Sadik op 30 april 2010, uw arrestatie en detentie voor deze feiten, uw vrijkomen op borg op 4 februari 2011, het binnendringen van uw woning en de moord op uw moeder en uw neef Muhammad Asif op 15 mei 2011 en het arrestatiebevel in juni 2011 door de autoriteiten tegen u uitgevaardigd, op geen enkele wijze kan staven. Nochtans verklaarde u in Pakistan aangaande al deze gebeurtenissen over vele documenten te beschikken. Zo zou u er onder meer beschikken over een geattesteerde kopie van de FIR over de gebeurtenis van 30 april 2000, over een krantenartikel over de overlijden van Muhammad Sadik, over een geattesteerde kopie van de FIR over de gebeurtenis van 15 mei 2011, over de overlijdensaktes en autopsierapporten van uw moeder en uw neef Muhammad Asif, over een arrestatiebevel en een bevel tot opsluiting tegen u uitgevaardigd, over documenten die uw verblijf in de gevangenis bevestigen, over een document waaruit uw vrijlating op 4 februari 2011 op borg blijkt en over het arrestatiebevel in juni 2011 tegen u uitgevaardigd (CGVS, p. 3 en 4, 8 en 9, 10, 11). Deze documenten bevinden zich of bij uw familie thuis in Pakistan of bij uw advocaat in Pakistan (CGVS, p. 8 tem 10). Niet alleen gaf u te kennen vanuit België contact te onderhouden met uw familieleden in Pakistan, waarbij u in het bijzonder aangaf dat uw vader tevens contact onderhoudt met uw advocaat ter plaatse, u gaf daarenboven aan dat een deel van deze documenten, met name de twee FIR's en de overlijdensaktes van uw moeder en uw neef, reeds 15 dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal op uw vraag door uw vader naar u in België per post werden opgestuurd. Ofschoon deze verklaring en ofschoon het feit dat het belang van deze documenten u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk werd gemaakt en u alsnog in de mogelijkheid werd gesteld om voornoemde stukken neer te leggen op de zetel van het Commissariaat-generaal, gebeurde dit tot op heden niet (CGVS, p. 9). Het feit dat u heeft nagelaten uw ingeroepen preciaire situatie enigszins te staven, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen. U laat immers niet toe het Commissariaat-generaal zicht te krijgen op uw reële situatie, waardoor u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk maakt om uw nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en de door u uiteengezette vluchtmotieven. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. U kon uw bewering dat u uit deze regio zou komen op geen enkele manier hard maken. Mocht u toch banden hebben met deze regio, dan staat niets u in de weg om bij terugkeer naar Pakistan uw leven verder te zetten in een andere regio van het land."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en merkt op dat door de druk van emotionele en andere omstandigheden hem niet kan worden verweten dat hij zich niet alle gebeurtenissen perfect kan herinneren en in de tijd plaatsen.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade loopt en verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International.

Hij stelt ook dat de mensenrechten in Pakistan voortdurend worden geschonden en dat een terugkeer naar Afghanistan artikel 3 EVRM zou schenden.

Tot slot voert hij aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt. Hij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en dat de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker geen enkel bewijs van zijn identiteit voorlegt en dat dit de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt, aangezien hij verklaarde dat hij in Pakistan over een paspoort en een identiteitskaart beschikt en hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Pakistan, zodat van hem mag worden verwacht dat hij deze documenten voorlegt. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze vaststelling. Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. Hij wijt ze enkel aan de druk van emotionele en andere omstandigheden, maar hij verduidelijkt niet om welke omstandigheden het gaat en hij toont ook niet aan dat deze emotionele en andere omstandigheden een invloed hebben gehad op de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De Raad stelt vast dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas. Het gaat immers om de datum van het gevecht waarbij Mohammad Sadik om het leven kwam en het aantal dagen dat verzoeker op het politiekantoor werd vastgehouden. Deze tegenstrijdigheden brengen bijgevolg de geloofwaardigheid van het volledige relaas in het gedrang.

Verder wijst de Raad erop dat het niet volstaat om naar een algemene toestand te verwijzen om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*).

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Pakistan kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker zijn bewering dat hij uit deze regio komt op geen enkele manier hard maakt en dat mocht hij toch banden met deze regio hebben niets hem in de weg staat om bij een terugkeer naar Pakistan zijn leven verder te zetten in een andere regio van het land.

Tot slot verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze waarom hij meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER